

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. LI. Graues aliquæ sententiæ ex literis eius ad ægrotos & afflictos,
quibus illos consolabatur, excerptæ

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

h Paral. 19.
13.

dux fratri suo dicebat: h *confortare* & *agamus* *viriliter* pro populo nostro & pro *vbibus* Dei nostri: *Dominus* autem, quod in *conspetu* suo bonum est, *faciet*. Hæc omnia docebat P. Balthassar eos, qui orationi studebant; quæ & ipse cordi suo valde affixa conseruabat. Quare cum huiusmodi resignatione ac fiducia præclara aggressus est, ut vidimus, in bonum animarum, facinora cum felici ac prospero euentu.

CAPVT LI.

GRAVES ALIQVAE SENTENTIAE
circa resignationem, ac de prouidentia di-
uina fiduciam, ex literis eius ad ægro-
tos & afflictos, quibus illos con-
solabatur, excerptæ.

Cap. 27.

VAMVIS P. Balthassar gratia & prudentia valeret, ut supra est dictum, in scribendis literis ad reuocandos lapsos, & exstimulandos torpentes & pusillanimes: non tamen minus valebat ad consolandos & animandos ægrotos & afflictos, ut qui experientia didicerat, quid esset ægrotare, & tribulari; ex qua experientia deducebat monita & consilia, quæ reliquis daret. Hæc autem præcipuè erant, (ut supra est dictum) resignatio, & conformitas cum voluntate Dei, & suauissima eius prouidentia, in qua totum solatium suum constitutum habebat, cum ægrotaret, aut aliàs tribularetur: & eadem ratione consolabatur suis literis ægrotantes & afflictos, varijs valdeq; iucundis modis, quorum
bonos

bonos aliquos bolos hic proponemus, ad maius nostrum folatium & commodum.

S. I.

CUIDAM nobili perionæ tertianæ febris labo- *Salmant. 19.*
 ranti has scripsit sententias: Sancta Gertrudis in *Aug. 1574.*
 quadam extasi, diuinitus fuit edocta Deum D.N.
 qui summa est bonitas, eodem amore, quo homi-
 nem condidit, dispensare, ac disponere, quæcunq;
 illi mittit, tam aduersa, quàm prospera, in vtrisque;
 respiciens maius illius bonum. Ex quo sancta illa
 deducebat: valde cæcos illos esse, qui non dele-
 ctantur, ac se valde foelices iudicant, cum talia i-
 psis ex amore adeò intenso proueniunt. Tu autè,
 bone Domine, non ex illis cæcis es; sed (quæ ma-
 gna est Dei bonitas) ex benè ab ipfomet edoctis;
 vt ex hac tantæ lætitiæ materia intelligas, te ab i-
 pso amari, & amicè ac beneuolè tractari; & seue-
 ras hæc febres argumentum reputes teneræ gra-
 tiarum actionis: siquidè habet aliquid eius amo-
 ris, quem S. Laurentius ostendit erga Deum, cum
 ipsam craticulam, in qua vrebatur, conuertit in
 laudes Dei, dicens: *affatus, Domine, tibi gratias a-*
go. Ago & ego illas infinitæ charitati: quòd te ita
 præuenerit in benedictionibus dulcedinis, vt in
 hac probatione fidelis inueniaris. Cuidam alteri *Salmant. 1.*
 valde illustri in eundem sensum scripsit. Magnū, *Martij 1576.*
 inquit, indicium, quòd statio ista tua Deo placeat,
 est pax & tranquillitas, quam ipse in ea tibi dat,
 adeo continuatam, vt quasi centrum tuum esse vi-
 deatur. Gratissimus nuncius fuit mihi, optanti, te
 in omnibus gubernari regula adeò infallibili:
 quod si hanc stellam tanquam polum sequaris, ex
 omnibus calamitatibus foeliciter licebit exire:

ne

ne possint vlla aduersa solidum tuum solatium diluere, idque meritò: nam, cui Deus oculos aperit ad discernendum, quantum bonum in ipso habeat; etiam aperit, vt eodem lumine, videat, quantum valeant & aestimari debeant omnia poenalia & aduersa; & agnoscat, ea esse instar velocium Postarum, quibus ingentia spatia, quæ inter animas & ipsum interiacent, velocissimè percurruntur; & eum, qui dicat ea esse impedimenta ac progressum retardare; iniuria afficere diuinam prouidentiam, si quis enim proficere cupit, ei que placere, quem meritò debet plus quàm se ipsum amare: meritò etiam occasiones illas desiderabit, in quibus ei placere possit: quæ occasiones cum sint euentus illi, quos cæcus mundus infelicitates, infortunia, & onera appellat; ea ipse ta- lia non iudicabit; sed Dei studia & fauores in se reputabit, & quidem eo maiores, quo illa grauiora erunt.

CVIDAM Religioso hæc scripsit: corporis laborem & maiorum adhuc animæ sustinet R. V. vtrumq; à Dei dulcedine ita ordinatum, vt ipsum met Deum tecum habeas. Memini Christum D. N. S. Gertrudi aliquando dixisse: quando animam quampiam virtutibus vacuum videbat, se ad eam deduci, eò quòd eius delitiæ sint esse cum filiis hominum, quos in corpore doloribus & tribulationibus; in spiritu verò turbationibus replet, & quidem interdum multò grauioribus, quàm essent priores, vt viam venturo ipsi sternant; & ad afflictam animam vocent, excitatis ad ipsum Deum clamoribus, cum antea nec voces essent, nec a Psal. 33. 19. sensus; ait enim Scriptura: a prope esse Dominum

ijs, qui tribulato sunt corde, & ipsemet dixit: b cum ^{b Psal. 90.}
ipso sum in tribulatione. Hæc est pressuræ tuæ cau- ^{15.}
 sa, non odium; non abiectio est benevolentia
 Dei, sed eius dulcedinis amplexus; qui eò maio-
 ri debet esse venerationi, quò strictor est, & com-
 pressior: hoc enim indicium est, quo ipsæ crea-
 turæ inter se mutuū amorem manifestant. Si tua
 crescit ærumna; crescat & fides in Deum, quæ ad-
 feret sanitatem: ita enim Apostolus de alijs infir-
 mis benè credentibus: *c fide conualuerunt de in-* ^{c Hebræ. 11.}
firmitate: Non volet Dominus botrum adeò im- ^{34.}
 maturum decerpere, quem pro sua oblectatione
 condidit. Quod si purè ob ipsius obsequium viue-
 re optas: tuò potes id desiderare, ac petere: non
 enim ex eo offenditur Dominus, sed complacet
 sibi. Eidem quoque sanctæ Gertrudi dixit: quòd
 pietas amoris sui, quo animarum salutem deside-
 rabat, ipsum cogebat, tâquam obsequium ipsum
 mer quærendi, acceptare iustorum desideria, qui-
 bus non inordinate aliqua propria bona quære-
 rent: & si qui corporis morbis aut spiritûs deso-
 latione, aut similibus alijs pressuris grauati, sa-
 nitatem desiderant, aut eiusmodi calamitatibus
 liberari; ego, vt iuxta magnitudinem amoris, quo
 illos prosequor, copiosissimè remunerem eorum
 desideria, reputo, quasi me ipsum quærant. O ver-
 ba cordialis verè consolationis, pro eo qui sentit
 in se, quod ab ipso audiuit! compatior, quod in
 isto sis itatu, expertus sum enim, quanta sit ho-
 minum imbecillitas cum Deus illos proprijs vi-
 ribus relinquit, vt clarissimè deprehendant,
 quàm parum sine eo possint, quem, vt sibi ipsis
 innitantur, deserunt: Cùm igitur ego ad portas
 mortis

mortis peruenerim, sicut tu, uiuo tamen: re-
 deas & tu ad te ipsum, uiueque confidens, quod
 poteris esse sicut ego; & vires habere adhuc
 maiores: respira & te ipsum consolare, sciens
 ad sanitatem & alia, quæ desideras, citius, &
 cum maiori, tua voluptate impetranda, illud
 esse aptum medium, vt cum Deo te geras reue-
 renter, liberaliter & ingenuè te liberæ eius vo-
 luntati ac nutui tradens: nam donec DEVS id
 à te obtineat, scito, ipsum permissurum, vt ad
 mortis portas proximè accedas; quem si resi-
 gnatum viderit, & promptum ac paratum: au-
 dies ipsius Dei responsum sicut Abraham audi-
 uit Angeli, cum *extendit manum & arripuit*
gladium, vt immolaret filium suum: cum dixit:
non extendas manum tuam super puerum non e-
nim aliud quærebat DEVS, quam tuam proba-
re fidelitatem, quam cum iam videt, iubet, fi-
lio prætermisso, victimam offerre ex ariete,
 quem coram te habes. Nouerat benè Deus, abs-
 que tali probatione, quo vsque Abrahami fide-
 litas esset progressura; sed ipse non sciisset, an
 tantam haberet virtutem, nisi Deus ad extremum
 illud perduxisset; nec tantum fuisset ipsi ex filio
 solatium, si parcum se tardumque erga Deum
 exhibuisset; & aliquid ex parte sua prætermi-
 sisse, quod ad eius obsequium facere potuisset,
 qui ad eò benignè ac liberaliter filium ipsi super-
 stitem, & cum tanta gloria sua reliquisset. Nul-
 lum, mihi crede, aptius inuenies compendium,
 quo ab ista pressura expediaris; nec magis ad tu-
 um palatum, quando sanitas redierit. Projicias
 te clausis, vt dicitur, oculis in manus Dei, in
 quibus

Gen. 22 10.

quibus tutus omnino eris, quòd non tibi malè
cedet: siquidem illæ, vt temporaneam & æter-
nam tibi requiem promererentur, voluerunt
truci configi.

§. II.

BINAS alias scripsit valde piàs de eodem ^{22. Maij.}
argumento ad duas nobiles Dominas. Ad al- ^{1572.}
teram hæc dicit: In tuis literis legi multas æru-
mnas, quibus premeris; & credidi plures ad-
huc esse ac grauiores, quàm illæ sint, quas infi-
nuasti: si enim exprimi potuissent, non cense-
rentur valdè graues. Memineris: dulcedinem,
quam à Deo speras, hanc & similes alias habere
qualitates, quæ eius magnitudinem præstanti-
amque ostendant. Spectaculum (ait S. Augu-
stinus) sperant iusti se visuros, tantam in se
continens dulcedinem, vt licèt magnam esse
cogitari possit: quàm tamen magna sit, assequi
non liceat. Nescio, quid dicam de tot ærumnis,
quas Deus in te accumulât: nisi illud Davidis,
qui de eo dicit: *a congregans sicut in vtre a-* ^{a Psal. 32. 7.}
quas maris: ponens in thesauris abyssos. Sicut
enim tantam aquarum multitudinem in vtre,
vas adèd paruum, infundit: ita ingentem rerum
multitudinem in animam; singulas ex se qui-
dem insipidas; sed alteram altera amariorem:
& in his ait ponere DEVM abyssos thesau-
rorum suorum. Thesauros vocat consilia sua,
arcana sua, & dispositiones non satis à nobis in-
tellectas, quibus vtitur ad nos promouendos in
bonum, & animas nostras perficiendas, & meritò
alia consilia vocantur earum thesauri: quia ab
eis

eis omnes earum diuitiæ, omnis felicitas, &
 quidquid eas docet, & subleuat proueniunt. In
 huiusmodi igitur thesauris, (ait Dauid) Deum
 pōnere abyſſos: quando multas ærumnas & ca-
 lamitates congregat in aliqua anima. Stupendum
 hoc verbum est! quod, nisi ipse legat & explicet,
 obscurum valde manebit. Pulsa ad eius fores,
 quas non aperit absque mysterio: & interim do-
 nec aperiuntur, venerare in silentio arcanum,
 quod mens tua assequi non potest, magno defide-
 rio tenetur Deus videndi in nobis filij sui imagi-
 nem ad viuum depictam. Quòd si nos videre vult
 solos, & ærumnis contritos & oppressos, non ali-
 o tendunt eius curæ & cogitationes, quam vt
 illa imago in nobis perficiatur. Postquam eius fi-
 lius (in quo valde sibi complacet) insignia illa
 induit, quæ Fides nos docet, ac prædicat; non po-
 test illi placere, quòd nos eisdem indui non stu-
 deamus; & quod, cum ipse nos eis induerit, nos
 genua non flectamus, & cum magni amoris ac re-
 uerentiæ significatiōe gratias non agamus. Non
 sunt hæc vt solum ita dicantur, sed vt verè sen-
 tiantur, & ex eis nostri cordis solatium hauria-
 tur. Siquidem Deus noster, qui non bis punit id
 ipsum: cum semel id facit, expurgat desolatione
 temporali, quod fuisset æterno igne puniendum;
 & abluit aquâ rosacâ, quod fuisset sanguine cru-
 delibus cruciatibus effundendo, purgandum. Ei,
 qui Dei amorem habet, & per eum sentit diui-
 nam maiestatem huiusmodi mittere excitatores;
 non sunt aliæ considerationes necessariae, vt col-
 dem amet & adoret. Omnes illos reputat gratias,
 omnes nuncios celerrimos, ignitos carbones, in-
 gentia

gentia lumina, ipsius Dei in se benevolentia; omnes accipit tanquam amoris eius sagittas, quæ quantum nuius ipse sit durus, non tamen sinunt esse saxum. Eò te Deus noster dirigit; quare, nisi eius amore inflammaberis, timeas. Eò ipse hasce tuas dirigit ærumnas, & calamitates. In quibus, nisi aduertas eius fauores ac delicias; gemas tua peccata; quæ vela sunt super oculos tuos, & impediunt videre felicitatem ac diuitias mediocrium aptorum ad eò & commodorum, quibus utitur Deus, ad altissimum finem suorum consiliorum. Quousque hæc intelligas, Deus te faciet vacillare; donec hoc tibi sapiat, Deus te amaricabit; donec magni hoc facias, Deus attendet, ut te amplius humiliet; donec eius consilia ac dispositio tibi placeant, quæcumque desideraueris, euanescent; quidquid acciderit, displicebit; omnia tibi contra votum, & palatum euenient; omnia tibi deerunt: quia tu ipsa in ea re deficiis, quæ sola sufficit satiare, honorare, ac docere possidentem. Hinc S. Augustinus in illa verba Dauidis: *b exquisiui Deum, & exaudiuit me*, ait: qui non exaudiuntur, non Deum ipsum, sed alia ab ipso bona querunt: & quoniam iniuriam Deo inferunt, volenti se in amore suis donis præferri, illi ita puniuntur, ut illa non consequantur, & à familiari eius amicitia repellantur. Tali poena merito punitur talis temeritas. Fufior hic est discursus, sed studio feci, ut in alijs breuior sim; & quòd cupiam in te perficere quòd cœpit Deus. Doleo, quòd tot obruaris molestijs; sed plus illud sentio: quòd, licet scribas, te ex parte earum thesauros agnoscere, ea pars ad eò sit parua, ut mihi satis non sit. Ardes

P p

qui-

quidem, sed parum; luces, sed modicè: hæc enim ita accipere videris, quasi parum in eis positum arbitreris. Cum bona tua venia, videris mihi, nec tuam paupertatem agnoscere; nec diuitias, quas Deus tibi offert, intelligere; ex quo prouenit, vt non tanti facias, pro vt par est, quod Deus mittit; neque cum eo amore, quo ille id mittit: ac propterea vereor, ne hac via ipsum Antidotum conuertatur in venenum; & parum proficiatis, de cuius vita agitur: nisi, quod iam obtinuit, magnificiat.

Metine vlt.

Mart. 1572.

ALIAE literæ tales sunt: Deo sit laus, quòd tui non obliuiscatur. Qui oculos habet ad videndum, (vt ait S. Augustinus) postarios Dei cursores reputat ægritudines, per quas celeri cursu ad eum curritur: nam, vt animas ad meliora promoveat, studio illas mittit, arguens & castigans quas amat. Nec volo te ignorare, conceptum animo meo solatium, ex cognitione consiliorum Dei circa restuas, non fuisse imminutum ex recentis tui vulneris cognitione: vt ex hoc intelligas, quali te amore prosequar. c *Liuor vulneris* (ait Spiritus sanctus) *abstergit mala*. Intellige sententiam, & experieris Dei studium & fauorem. Est enim sensus: iliacus morbus & dolor; & animæ sanitas: non censentur caro pretio haberi animæ bona, quæ corporis doloribus & incommodis comparantur. Perge in bene circa tuam renunciationem coeptis: hæc enim lectio tibi nunc prælegitur. Cum igitur initio statueris, Deum solum sine alio adiuncto comite quærere, eumque inueniris: noli nunc alium adiungere, ne iniuriã eum afficias. Hoc ipse vt impediãt, te præuenit, decorem aufe-

c *Prou. 20.*
30.

auferendo. d *Nolite* (inquit sponsa illa sancta) *me d Cant. 1.6.*
considerare, quod fusca sim: quia decolorauit me sol.
 Nec alius eius loco; nec cum ipso alius simul que-
 rendus: nam primum falsitati & fraudi; secun-
 dum impuritati tribueretur. Ne hanc illi iniu-
 riam aut notam inuras, vt alium quempiam si-
 mul mensæ cum illo assidere facias. Peras ab eo
 obnixè vt in anima tua requiescat. & si fortè du-
 bitas, quomodo id facies: ipsum interroga: quod
 si reuerenter ac demissè feceris, internum hoc re-
 sponsum accipies: sine, filia, me agere circa te
 quod ego volo: plurisque illud facias, & præfe-
 ras omnibus alijs donis, quæ tibi largiri potest, &
 ue temporalia, siue æterna: sic enim & ille con-
 tentus tecum erit; & tu ditior euades, magisque
 proficies. Discas amplè de rebus eius sentire, cre-
 dens de omnibus eius operibus, quod seruus eius
 Moyses dixit: quoniam e *Dei perfecta sunt opera,* e *Deut. 32.*
& omnes via eius iudicia recta & iusta. Cumque il- 4. 19.
 le in filiam te susceperit: noli eius iram irritare:
 nam id obseruabit, teque ad viuum punget, ac pu-
 niet: quemadmodum de alijs refert Scriptura sa-
 cra: *Vidit Dominus, & ad iracundiam prouocatus*
est: quia prouocauerunt eum filij sui, & filia. & simul
 attende: cum quanto rubore audienda sint ver-
 ba, quæ paulò inferiùs subiecit: *Infideles filij.* &
 quò ampliùs in huius Domini seruitio, & am-
 plectenda eius voluntate profeceris: eò maior
 tua erit apud me opinio, & æstimatio maiori:
 quamuis & nunc non sit parua.

H V I V S M O D I rationibus utebatur sanctus
 hic vir ad consolandum suauiter, & efficaciter
 infirmos & afflictos; vt prouidentie diuinæ si le-

rent; suamque voluntatem diuinæ semper accom-
modarent: à qua didicerat experienciâ, nostrum
dependere remedium & solatium; & eandem so-
lere aduersa in prospera commutare; quemad-
modum in seipso expertus est, vti iam vidimus.

CAPVT LII.

PROFICISCITVR TOLETVM,
*vbi prouincialis Officium auspicatur,
& quarto mense vltimum diem
obijt Belmontij.*

1580.

VM P. Balthassar adeo esset be-
nè probatus, ac resignatus, & in
eo perfectionis gradu, quem
vidimus: voluit Deus D.N. fru-
ctum iam maturum, adeoque
grati saporis pro mensa cæ-
lesti, decerpere. Nam quemad-
modum laborem Peruanæ profectio-
nis, vti ibi
Prouincialis munere fungeretur, tanquam me-
rendi materiam ei obtulit: (siquidem, quod in se
fuit, prompta ac generosa voluntate eam acce-
ptaui) ita voluit eiusdem merita multum augeri
ex illa promptitudine, qua se obtulit ad idem
Officium per triennium in Prouincia Tolercana
obeundum, acceptans eius laborem paulò plus
quàm trium mensium, vbi mortuus est tanquam
bonus miles in ipso conflictu, fideliter munere
suo fungens.

ELAPSA igitur quadragesima Anno 1580. di-
scessit Villagartia cum ea præparatione, quam
retu-